

BÉLÁM ÉS ÉN

Két dolog volt egész életemben amiért fohászkodtam az egészségemmel kapcsolatban: ne legyen olyan betegségem ami miatt nem ehetek azt amit szeretnék (imádok enni), a másik pedig, hogy ne kelljen zsákkal élnem, hisz láthattam mivel jár (volt előttem példa). Őrzőangyalkám nem figyelt rám eléggé, és egyik pillanatról a másikra dugába dőlt minden. Műtét után fel sem fogtam a diagnózis értelmét (később derül ki, hogy téves volt), az volt a sokkoló, hogy – ahogy a testvéremnek félkómában mondtam – „úristen, a hasamon van a seggem”!

Telt, múlt az idő, az ideiglenes helyzetből végleges lett. A józan ész, a helyzet azt kívánta: be kell vállaljam, hogy ez az eszköz hozzám fog tartozni akár tetszik, akár nem. Béla a leghűségesebb társam lett miután alaposan megismertem, megtanultam „őt” kezelni, elfogadni. Ma már elválaszthatatlanok lettünk, nélkülözhetetlenné vált számomra, együtt vagyunk jóban, rosszban.

Családom, barátaim, a környezetem elfogadott mindet, fel sem merül, hogy esetleg más lennék, másként kellene engem kezelni, hisz azon kívül, hogy együtt élek Bélával nem változott semmi, nem igényelek különleges bánásmódot. A négy fal között pedig éljük a mi kis intim életünket.

Teljes életet élünk, színházba járunk, kirándulunk, összejövünk barátokkal, sütünk, főzünk, nyaralunk, unokákkal programokat csinálunk, családi életet élünk. Pozitívan állunk minden helyzethez, keressük, és meg is találjuk minden napnak az örömét. Nálunk a pohár mindig félig van teli. Még akkor is, ha az én Bélám nagyritkán, de a legváratlanabb pillanatokban elengedi magát, és kellemetlen helyzetbe hoz. De ebből is ki lehet pozitívan jönni.

Sokat segítek a családomnak, barátaimnak, mindig minden helyzetben lehet rám számítani, amivel élnek is, és ezáltal élek én is boldogan.

Kisunokám mondta egyszer kedves irigykedéssel, hogy „milyen jó neked, hogy csak pisilned kell”! HÁT NEM NAGYSZERŰ!?